

det ærede Medlem om, at Lodsinspektørernes Lønning formentlig var fastsat efter Indtægten i 1897, og anførte, hvad Lodsinspektøren i Helsingør havde givet i Pensionsbidrag. Hvad Lodsinspektøren har svaret til Pensionskassen, skal jeg ikke kunne udtale mig om, derom ved jeg intet i dette Øjeblik, men hvorledes Forholdet er med Hensyn til Lønningen, ved jeg noget om, og derom skal jeg henvise det ærede Medlem til den sidst afgivne Betænkning fra Statsrevisorerne, hvor der, som sædvanlig, findes Oplysninger om den Slags Sager. I den sidst afgivne Betænkning staar der saaledes Side 432: „Lønningerne til Lodsinspektørerne ved Helsingørs og Dragør Lodserier ere kalkulatoriske og opføres i Henhold til Lov af 22. Marts 1897 om nogle forandrede Bestemmelser ved Helsingørs og Dragør Lodserier, hvorefter der af Statskassen tillægges de nævnte Lodsinspektører Lønninger, der svare til $1\frac{1}{2}$ Delingspart af Lodseriets Nettofortjeneste. At Lønningerne for Finansåret 1903—04 have været betydelig større, end i sin Tid anslaaet, skyldes Indførelsen af ny Lodstakster“ — det ærede Medlem ved, at vi fik en ny Lodslø, og i det første Aar vare Lodstaksterne særlig store, senere ere de ved Ministeriets Foranstaltning satte noget ned — „i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Lov af 13. Marts 1903 om Tillæg til Lodsløven, hvilke ny Takster have medført en Stigning i de paagældende Lodseriers Indtægter.“ Deraf vil det ærede Medlem jo se, hvorledes Lodsinspektørens Lønning retter sig efter Lodseriets Indtægt, og at der derfor ikke har været nogen Grund for det ærede Medlem til at fremsætte Formodning om, at Lodsinspektøren har holdt paa den her foreslaaede Ordning for at beholde den Indtægt, som den Gang var fastsat.

Nu siger det ærede Medlem, at det vilde være meget bedre at give Lodserne et aarligt Tilskud af Finanserne. Det er imidlertid netop en slettere Ordning; hvis man da ogsaa samtidig vil se paa Skibsfartens Interesse. Det er nemlig i Skibsfartens Interesse, at Lodserne ere saa ivrige som muligt for at komme Skibene i Møde og faa Lodsningsen, og hvis man nu siger: Det gør ikke saa meget, om I ikke faa saa mange Lodsningsen, for vi erstatte af Statskassen, hvad I maatte tabe, tror jeg, man derigennem vilde svække deres Energi og Lyst til at komme Skibsfartens Krav i Møde. Det ærede Medlem siger endvidere, at det vilde være meget bedre

at give dem fast Lønning. Hvis man gør det, tror jeg, at man gaar endnu stærkere i den Retning, jeg her har talt om, og jeg tror, at man saa netop ikke kom Skibsfarten i Møde.

Naar det ærede Medlem foreslaar, at vi skulle beholde de 15 Lodser, er der i Virkeligheden ikke god Mening deri, naar Lodsningernes Antal stadig synker saa stærkt, som Tilfældet er. Der er i Virkeligheden slet ingen Brug for 15 Lodser, hvorfor skal man saa beholde dem? Naar Lodsningernes Antal er sunket ned til 630, vil det jo, naar man beholder de 15 Lodser, sige det samme, som at man vil, at de kun skulle have omtrent det halve Arbejde af, hvad de havde for en Menne-skealder siden. En saadan Ordning er der sikkert ingen Grund til at fastholde.

Det ærede Medlem siger, at det er en haard Bestemmelse, der er sat ind i Lovforslaget om, at saafremt statspensionerede Lodser — dem, der nu gaa af med Pension, hvoraf mange jo slet ikke ere gamle — gøre sig skyldig i Overtrædelse af Lodsløven, fortabe de Retten til Pension. Jeg kan ikke se, at det er nogen haard Bestemmelse; det er en Bestemmelse, der er sat ind ved Ministeriets Foranledning, af den Grund, at de, som blive pensionerede, kunne være fristede til at foretage ulovlige Lodsningsen, de kende jo Farvandedene ud og ind, men ved ulovlig Lodsningsen skade de Lodseriet, hvorfra de ere afgaaede, og for at sikre sig derimod, mener jeg, det er rigtigt at tage en saadan Bestemmelse, som her er indsat. Det ærede Medlem siger, at det er en ren Undtagelsesbestemmelse. Ja, men hele Løven er en Undtagelseslov, hvor ser det ærede Medlem ellers, at Folk blive afskedigede i en temmelig ung Alder og faa 1200 Kr. i Pension af Statskassen, Folk som oven i Købet slet ikke ere fast ansatte som Statsembedsmænd? Det er en Begunstigelseslov for Lodserne, det kan det ærede Medlem i Virkeligheden ikke nægte.

Dernæst klagede det ærede Medlem over, at det hastede saa overordentlig stærkt med denne Sag. Den skulde jages igennem, udtalte det ærede Medlem gentagne Gange. Jeg ser ikke, der med Grund kan siges, at der er hastet saa stærkt med denne Sag. Allerede i Fjor var Sagen under Overvejelse, og allerede i Fjor talte vi her ved Finanslovbehandlingen om, at denne Sag burde ordnes. Jeg har arbejdet derpaa i Sommer sammen med Overlodsens i det østre Distrikt sammen med Kommissionen, og d. 26. Januar er Forslaget fremsat, i